

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS sodba in sklep Pdp 336/2008

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2008:PDP.336.2008

Evidenčna številka: VDS0004582

Datum odločbe: 12.11.2008

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi delavca - *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi delodajalca

Zveza: ZDR člen 80, 80/2, 112, 112/1, 112/1-6.

Jedro

Ker začne *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi delavca učinkovati, ko je delodajalcu vročena, je *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi delodajalca, ki jo je tožena stranka podala po prejemu tožnikove *odpovedi*, nezakonita.

Izrek

1. Pritožbama se delno ugotovi in se izpodbijana sodba:

a) razveljavi v drugem odstavku I. točke v delu izreka, ki se glasi " po preteku 30 dnevnega *odpovednega* roka" in v tretjem odstavku I. točke izreka tako, da se I. točka izreka v celoti glasi:

"Ugotovi se, da je *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi z dne 23. 5. 2007, ki jo je tožena stranka Tovarna M.E. d.o.o. podala tožeči stranki P.S., nezakonita.

Ugotovi se, da je tožeči stranki delovno razmerje pri toženi stranki prenehalo na osnovi podane *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi tožeče stranke z dne 18. 5. 2007."

b) spremeni v prvem odstavku III. točke izreka tako, da se v tem delu III. točka izreka glasi:

"Tožeča stranka sama nosi svoje pravdne stroške."

2. V preostalem se pritožbi zavrneta in se v nespremenjenem in nerazveljavljenem delu potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

3. Vsaka stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

4. Revizija v zvezi z odločitvijo o zavrnitvi tožbenega zahtevka za plačilo odškodnine v višini 1.495,96 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi, se ne dopusti.

Obrazložitev

:

Sodišče prve stopnje je v prvem odstavku I. točke izreka izpodbijane sodbe ugotovilo, da je *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi z dne 23. 5. 2007, ki jo je podala tožena stranka tožniku, nezakonita. V drugem odstavku I. točke izreka izpodbijane sodbe je ugotovilo, da je tožniku delovno razmerje pri toženi stranki prenehalo na osnovi podane *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi tožnika z dne 18. 5. 2007, po preteku 30 dnevne *odpovednega* roka. V tretjem odstavku I. točke izreka izpodbijane sodbe je naložilo toženi stranki, da je dolžna tožniku priznati vse pravice iz delovnega razmerja od prenehanja delovnega razmerja, to je od 25. 5. 2007 do 18. 6. 2007, mu za to obdobje obračunati bruto plačo za delovno mesto "obdelovalec kovin II tarifni razred IV", mu izplačati neto plačo, z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 7. 2007 do plačila ter mu delovno dobo vpisati v delovno knjižico, vse v 8 dneh in pod izvršbo. V II. točki izreka izpodbijane sodbe je v preostalem zavrnilo tožbeni zahtevek tožnika, ki se je nanašal na plačilo odpravnine v višini 7.295,50 EUR, na plačilo odškodnine v višini 1.495,96 EUR in na plačilo odškodnine za negmotno škodo v višini 7.000,00 EUR, vse z vtoževanimi zakonskimi zamudnimi obrestmi. V prvem odstavku III. točke izreka izpodbijane sodbe je naložilo toženi stranki, da je dolžna tožniku povrniti njegove pravne stroške v višini 568,00 EUR, v roku 8 dni od vročitve sodbe, po izteku tega roka pa s pripadajočimi zakonskimi zamudnimi obrestmi od zapadlosti do plačila in pod izvršbo. V drugem odstavku III. točke izreka izpodbijane sodbe je odločilo, da tožena stranka sama nosi svoje stroške postopka.

Zoper navedeno sodbo se pritožujeta tožnik in tožena stranka. Tožnik se pritožuje iz vseh pritožbenih razlogov in predlaga pritožbenemu sodišču, da pritožbi ugodi in izpodbijano sodbo spremeni oziroma podredno, da jo razveljavi in vrne zadevo sodišču prve stopnje v novo sojenje. V pritožbi navaja, da je sodišče prve stopnje odločilo mimo tožbenega zahtevka, ko je ugotovilo, da je tožniku delovno razmerje redno prenehalo na osnovi njegove *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi z dne 18. 5. 2007 in ko mu je priznalo vse pravice za čas 30 dnevne *odpovednega* roka. Tožnik namreč tega v tožbenem zahtevku ni zahteval. Sodišče prve stopnje je zmotno interpretiralo odločbo Vrhovnega sodišča RS opr. št. VIII Ips 136/2006 in neupravičeno samo prekvalificiralo izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi tožnika v njegovo redno *odpoved*. Ker je sodišče prve stopnje štelo, da tožnik ni dokazal pogojev za izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi, bi moralo uporabiti določbo drugega odstavka 118. člena ZDR, na kar se je skliceval tožnik že v tožbi. To določbo bi sicer moralo sodišče prve stopnje uporabiti že po uradni dolžnosti. Sodišče prve stopnje ni imelo nobene pravne podlage, da tožnikovo izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi prekvalificira v redno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi, saj bi moralo odločiti o trajanju delovnega razmerja glede na 118. člen ZDR in o odškodnini po načelih civilnega prava. Sodišče prve stopnje odškodninskega zahtevka sploh ni obravnavalo, temveč je le ugotovilo, da tožnik do odškodnine ni upravičen, ker ni podanih vseh elementov splošnega civilnega delikta. Ni dvoma, da je tožena stranka tožniku nezakonito *odpovedala* pogodbo o zaposlitvi (kar je ugotovilo tudi sodišče prve stopnje), zato so podani pogoji za odškodninsko odgovornost tožene stranke po 118. členu ZDR, sodišče prve stopnje pa bi moralo izvajati dokaze za ugotavljanje gmotne in negmotne škode. Zmotna je odločitev sodišča prve stopnje, da tožnik ni uspel dokazati utemeljenega razloga za izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi, saj je iz dokaznega postopka jasno razvidno, da je tožnik izredno *odpovedal* pogodbo o zaposlitvi zaradi mobinga. Tožena stranka je

namreč nad tožnikom dalj časa in z različnimi ravnanji izvajala psihične pritiske. To pa pomeni, da tožnik ni zamudil 15 dnevnega roka za izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi, saj je ta rok prišel teči šele 9. 5. 2007, ko je tožena stranka tožniku neupravičeno odklonila dodelitev enodnevnega dopusta po tožnikovi izbiri. Šikanozno ravnanje tožene stranke se je vlekelo od 20. 4. 2007 do 14. 5. 2007. Izpovedba priče P.A. je kontradiktorna.

Tožena stranka se pritožuje zoper I. in III. točko izreka izpodbijane sodbe iz pritožbenih razlogov nepopolno in nepravilno ugotovljenega dejanskega stanja ter zmotno uporabljenega materialnega prava in predlaga pritožbenemu sodišču, da pritožbi ugodi, izpodbijani del sodbe spremeni tako, da tožbeni zahtevek tožnika v celoti zavrne, tožniku pa naloži v plačilo pritožbene stroške. V pritožbi navaja, da sodišče prve stopnje ni pravilno ugotovilo dejanskega stanja glede dejstev, da so lahko razlogi za izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi s strani delavca le posebej hude kršitve obveznosti s strani delodajalca in da pri izredni *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi niso bili izpolnjeni pogoji po členu 112/1 ZDR in členu 110/2 ZDR. Tožena stranka je z zavrnitvijo tožnikove izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi in z istočasno *odpovedjo* pogodbe o zaposlitvi v bistvu zavrnila tožnikove razloge za izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi in tožnika ni silila v neprostoovoljno nadaljevanje delovnega razmerja. Tožena stranka je v obrazložitvi svoje *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi z dne 23. 5. 2007 upoštevala dejstvo, da zakon delavcu omogoča redno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi brez navedbe razloga, obenem pa mu nalaga, da upošteva *odpovedni* rok. Tožena stranka je tožniku podala izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi zato, ker glede na njegovo ravnanje ni bilo mogoče z njim nadaljevati delovnega razmerja niti do izteka *odpovednega* roka. Tožena stranka druge možnosti sicer niti ni imela, saj delodajalec tudi zoper očitno neutemeljeno in nedopustno izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi delavca nima samostojnega pravnega varstva. Pri svoji izredni *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi je tožena stranka ravnala zakonito, saj so obstajale okoliščine, iz katerih izhaja, da tožena stranka tožniku ni bila dolžna omogočiti zagovora. Poleg tega se je tožena stranka šele v obdobju od 18. 5. 2007 do 23. 5. 2007 seznanila s krivdnimi razlogi na strani tožnika za izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi (zanemarjanje zakonske obveznosti po členu 34/1 ZDR). Ker je do spornega razmerja prišlo izključno zaradi nezakonitega in neutemeljenega ravnanja tožnika, bi tožnik moral sam nositi svoje stroške pravnega postopka.

Pritožbi sta delno utemeljeni.

Pritožbeno sodišče je preizkusilo izpodbijano sodbo v mejah uveljavljenih pritožbenih razlogov, pri čemer je v skladu z določbo drugega odstavka 350. člena Zakona o pravnem postopku (ZPP, Ur. l. RS, št. 26/99 in nadalj.) po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb postopka iz 1., 2., 3., 6., 7., 8., 11., 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje bistvenih kršitev določb postopka, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti, ni storilo, da je dejansko stanje popolno in pravilno ugotovilo, vendar pa je na tako ugotovljeno dejansko stanje delno zmotno uporabilo materialno pravo, ob tem pa je tudi delno prekoračilo tožbeni zahtevek tožnika.

V tem individualnem delovnem sporu je tožnik vtoževal ugotovitev neveljavnosti in nezakonitost izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi tožene stranke z dne 23. 5. 2007 in ugotovitev, da mu je delovno razmerje pri toženi stranki prenehalo 18. 5. 2007 zaradi njegove izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi. Posledično je od tožene stranke zahteval izplačilo odpravnine po drugem odstavku 112. člena Zakona o delovnih razmerjih (ZDR, Ur. l. RS, št. 42/2002 in nadalje.) v višini 7.295,50 EUR z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 18. 5. 2007 do plačila (po 109. členu ZDR), izplačilo odškodnine v višini 1.495,96 EUR skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od posamičnih mesečnih vtoževanih zneskov odškodnine po

drugem odstavku 112. člena ZDR (v višini razlik med prejetim denarnim nadomestilom med brezposelnostjo in pripadajočo plačo tožnika) in izplačilo odškodnine za negmotno škodo v višini 7.000,00 EUR skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi od 5. 6. 2007 do plačila (iz naslova duševnih bolečin zaradi okrnitve osebnostne pravice do osebnega dostojanstva in varnosti, varstva pravic do zasebnosti in osebnostnih pravic, varstva dela, socialne varnosti in pravice do zdravstvenega varstva; člen 34, 35, 49, 50, 51 Ustave RS).

V dokaznem postopku pred sodiščem prve stopnje je bilo ugotovljeno, da je tožnik 18. 5. 2007 na podlagi 6. alinee prvega odstavka 112. člena ZDR podal izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi (A4) po predhodnem pisnem opozorilu toženi stranki in pisnem obvestilu inšpektorja za delo (A3). Ta *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi je bila toženi stranki vročena 18. 5. 2007, kar izhaja tako iz navedb tožene stranke iz odgovora na tožbo, kot tudi iz obrazložitve izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi z dne 23. 5. 2007 (A7), ki jo je tožena stranka podala tožniku z obrazložitvijo, da je tožnik posebej hudo kršil pogodbene obveznosti. Po vročitvi te izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi tožniku, ki jo je podala tožena stranka 23. 5. 2007, mu je tožena stranka s 24. 5. 2007 zaključila njegovo delovno knjižico.

V primeru, ko delavec izredno odpove pogodbo o zaposlitvi po 112. členu ZDR, prične takšna *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi učinkovati, ko je vročena delodajalcu. Pisno podana *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi po 112. členu ZDR veže tako delavca kot delodajalca. Ker je bistvo izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi v tem, da na tak način *odpovedana* pogodba o zaposlitvi preneha veljati takoj (brez *odpovednega* roka), v takšnem primeru delodajalec ne more več delavcu podati svoje *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi (saj je ta pogodba že izredno *odpovedana* z vsemi pravnimi učinki te *odpovedi* – delavec pri delodajalcu ni več v delovnem razmerju). Ker je tožena stranka po prejemu tožnikove izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi podala tožniku še svojo izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi (ki jo tožnik izpodbija v tem individualnem delovnem sporu), je ta že iz tega razloga nezakonita. Pogodbe o zaposlitvi, ki je zaradi *odpovedi* že prenehala veljati, na podlagi določb ZDR ni mogoče še enkrat pravno veljavno *odpovedati* (tako tudi sodba Vrhovnega sodišča RS opr. št. VIII Ips 38/2007 z dne 2. 10. 2007 v zvezi s sodbo VDSS opr. št. Pdp 1194/2005 z dne 11. 10. 2006). Ker je bila izpodbijana *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi nezakonita že iz zgoraj navedenega razloga, je sodišče prve stopnje utemeljeno ugotovilo njeno nezakonitost. Glede na navedeno se sodišču prve stopnje niti ni bilo potrebno ukvarjati s tem, če je tožena stranka tožniku pred podajo izpodbijane izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi kršila njegovo pravico do obrambe (člen 83/2 ZDR, člen 177/1 ZDR, člen 177/2 ZDR). Pritožbeno sodišče sicer soglaša z ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da je tožena stranka pred izpodbijano izredno *odpovedjo* pogodbe o zaposlitvi kršila tudi tožnikovo pravico do zagovora, kar bi bil razlog za nezakonitost izpodbijane izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi tudi v primeru, če tožnik pred to *odpovedjo* ne bi sam podal izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi. V zvezi s tem so neutemeljene pritožbene navedbe tožene stranke, da je bila izpodbijana *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi zakonita, ker tožena stranka z ozirom na okoliščine primera tožniku ni bila dolžna omogočiti zagovora niti mu ni bila dolžna vročiti pisne obdolžitve oziroma da je tožena stranka s svojo izredno *odpovedjo* pogodbe o zaposlitvi le zavrnila tožnikove razloge za njegovo izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi.

Pritožbeno sodišče pa ugotavlja, da tožnik v tem individualnem delovnem sporu ni zahteval ugotovitve, da mu je delovno razmerje pri toženi stranki prenehalo po preteku 30 dnevne *odpovednega* roka od podane *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi z dne 18. 5. 2007 in za to obdobje od tožene stranke ni zahteval pravic iz delovnega razmerja. Ker mu je sodišče prve stopnje v izpodbijani sodbi to kljub temu prisodilo, stranki tega individualnega delovnega spora v svojih pritožbah utemeljeno zatrjujeta (tožnik izrecno, tožena stranka pa smiselno), da je bil s takšno odločitvijo sodišča prve stopnje prekoračen tožnikov tožbeni

zahtevek. Iz tega razloga je pritožbeno sodišče v tem delu obema pritožbama ugodilo in na podlagi 357. člena ZPP s sklepom razveljavilo ta del izpodbijane sodbe. Ob tem pritožbeno sodišče dodaja, da sicer niti delodajalec niti sodišče ne more izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi, ki jo poda delavec po 112. členu ZDR, šteti za redno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi (z *odpovednim* rokom), saj ZDR pravne podlage za takšno ugotovitev ne daje.

Pritožbeno sodišče pa se pridružuje ugotovitvi sodišča prve stopnje o tem, da tožnik ni dokazal utemeljenega razloga za izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi, ki jo je podal 18. 5. 2007. Tako je sodišče prve stopnje v zvezi z dogodkom z dne 20. 4. 2007 (konflikt med tožnikom in obratovodjo A.P.) pravilno ugotovilo, da je tožnik v zvezi s tem dogodkom zamudil 15 dnevni subjektivni prekluzivni rok za podajo izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi, ki ga določa člen 110/2 ZDR. Tožnik se je s tem dogodkom seznanil, ko je do njega prišlo (torej 20. 4. 2007), tako da je bila *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi z dnem 18. 5. 2007 podana po izteku zgoraj omenjenega 15 dnevnega zakonskega roka. Pritožbeno sodišče soglaša tudi z podrobno obrazloženo ugotovitvijo sodišča prve stopnje, da tožena stranka tožnika ni šikanirala s tem, ko mu ni odobrila zahtevanega letnega dopusta. Sodišče prve stopnje je na podlagi izvedenih dokazov zaključilo, da je do neodbitve letnega dopusta tožnika prišlo izključno zato, ker je tožena stranka tožnika v delovnem procesu v tistem času potrebovala. Ob tem ne gre prezreti niti tožnikove izpovedbe, dane na naroku za glavno obravnavo dne 10. 1. 2008, kjer je po eni strani tožnik zatrjeval, da je čutil pritiske tožene stranke (ker je moral delati na različnih delovnih strojih), vendar pa je obenem pojasnil tudi, da do 17. maja kakšnega posebnega pritiska ni čutil oziroma tega pritiska nanj ni nihče izvajal. Ker ob upoštevanju ugotovitev sodišča prve stopnje tožena stranka z neodbitvijo letnega dopusta tožnika ni šikanirala (po stališču pritožbenega sodišča tudi razporejanje tožnika na delo z različnimi stroji ali v popoldansko izmeno ne predstavlja ravnanja, ki bi ga bilo mogoče v konkretnem primeru opredeliti kot šikanozno oziroma mobing s strani tožene stranke), ni bil podan utemeljen razlog za izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi po 6. alineji prvega odstavka 112. člena ZDR. Glede na to, da zgoraj opisana ravnanja tožene stranke niso bila šikanozna, se tožnik neutemeljeno sklicuje na to, da mu je pričel teči rok za izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi v zvezi z dogodkom z dne 20. 4. 2007 šele 9. 5. 2007 oziroma 14. 5. 2007. Ker za zakonitost izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi tožnika niso bili izpolnjeni zakonsko določeni pogoji (člen 110/2 ZDR, 6. alineja prvega odstavka 112. člena ZDR), tožnik ni upravičen do vtoževane odpravnine in odškodnine po drugem odstavku 112. člena ZDR.

V primeru, da je *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi, ki jo poda delavec po členu 112/1 ZDR, zakonita, je delavec poleg odpravnine upravičen tudi do odškodnine najmanj v višini izgubljenega plačila za čas *odpovednega* roka (člen 112/2 ZDR). Ta odškodnina pa ni enaka odškodnini, ki jo opredeljuje prvi oziroma drugi odstavek 118. člena ZDR. Odločanje o odškodnini po 118. členu ZDR pride v poštev v primeru nezakonite *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi s strani delodajalca, pa delavec ne želi nadaljevati delovnega razmerja in predlaga ugotovitev trajanja delovnega razmerja najdalj do odločitve sodišča prve stopnje (člen 118/1 ZDR), v določenih primerih pa se lahko o tej odškodnini odloča ne glede na predlog delavca (člen 118/2 ZDR). Uporaba 118. člena ZDR pride torej v poštev v primeru, ko bi zaradi nezakonite *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi, ki jo delavcu poda delodajalec, delavec lahko nadaljeval z delovnim razmerjem, pa do nadaljevanja tega delovnega razmerja ne pride bodisi na željo delavca (člen 118/1 ZDR) bodisi po odločbi sodišča (člen 118/2 ZDR), ne pa v primeru, ko delavec zaradi svoje izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi (ki jo poda po 112. členu ZDR) delovnega razmerja pri delodajalcu ne more nadaljevati. Glede na navedeno je sodišče prve stopnje utemeljeno zavrnilo tudi del tožnikovega tožbenega zahtevka, ki se je nanašal na vtoževano negmotno škodo v višini 7.000,00 EUR, saj je na podlagi izvedenih dokazov utemeljeno zaključilo, da nedopustno ravnanje tožene stranke ni bilo podano. To pa posledično pomeni, da niso bili podani vsi elementi odškodninske odgovornosti tožene stranke. Zato

so neutemeljene pritožbene navedbe tožnika, da bi sodišče prve stopnje nedopustno ravnanje tožene stranke moralo presojati ob upoštevanju 118. člena ZDR in v zvezi s tem izvajati ponujene dokaze. Neutemeljena je tudi pritožbena trditev tožnika, da je nedopustno ravnanje tožene stranke razvidno iz tega, da je bila *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi, ki jo je tožena stranka podala tožniku, nezakonita. Iz spisovnih podatkov namreč ne izhajajo, da bi tožnik negmotno škodo v višini 7.000,00 EUR vtoževal zaradi tega, ker naj bi bila ta škoda posledica nezakonite *izredne odpovedi* pogodbe o zaposlitvi tožene stranke z dne 23. 5. 2007.

Pritožbeno sodišče pa ugotavlja, da je delno utemeljena pritožba tožene stranke, ki se nanaša na odločitev o pravnih stroških. Tožnik je v zvezi z ugotavljanjem nezakonite *izredne odpovedi* pogodbe o zaposlitvi tožene stranke z dne 23. 5. 2007 uspel, ni pa uspel s preostalim delom tožbenega zahtevka, ki se je nanašal na izplačilo odpravnine in obeh odškodnin (v skupni višini 15.791,46 EUR s pp). Glede na to je bila vsaka od strank upravičena do povrnitve dela svojih pravnih stroškov glede na uspeh v tem individualnem delovnem sporu, s tem da bi morala tožena stranka svoje pravne stroške v zvezi z delom spora o nezakonnosti *izredne odpovedi* pogodbe o zaposlitvi z dne 23. 5. 2007 nositi sama ne glede na izid postopka (člen 41/5 Zakona o delovnih in socialnih sodiščih; ZDSS-1, Ur. l. RS, št. 2/2004 in nadalj.). Kljub temu, da je tožnik v tem individualnem delovnem sporu glede na vrednost spornega predmeta, ki se je v tem sporu obravnaval, uspel manj kot do polovice, je pritožbeno sodišče z ozirom na pritožbeni predlog tožene stranke in glede na člen 154/2 ZPP odločilo, da vsaka stranka sama krije svoje pravne stroške.

Ker sta bili pritožbi obeh pravnih strank v zvezi s prekoračitvijo tožbenega zahtevka utemeljeni, pritožba tožene stranke pa tudi glede odločitve o pravnih stroških, jima je pritožbeno sodišče v tem delu ugodilo, odločitev sodišča prve stopnje, s katero je bil prekoračen tožbeni zahtevk, razveljavilo (357. člen ZPP), odločitev o pravnih stroških pa spremenilo tako, kot to izhajajo iz zgoraj navedene obrazložitve (4. točka 358. člena ZPP), medtem ko je v preostalem pritožbi zavrnilo kot neutemeljeni in v nerazveljavljenem in nespremenjenem delu potrdilo sodbo sodišča prve stopnje, saj glede navedenega niso bili podani niti s pritožbo uveljavljeni razlogi in ne razlogi, na katere pazi pritožbeno sodišče po uradni dolžnosti (353. člen ZPP).

Odločitev o pritožbenih stroških temelji na določbi 165. člena ZPP v zvezi z določbo drugega odstavka 154. člena ZPP. Ker sta obe stranki s pritožbo uspeli le glede odločitve sodišča prve stopnje, v okviru katere je prišlo do prekoračitve tožbenega zahtevka, pri čemer nosi tožena stranka v zvezi s tem delom sodbe svoje pritožbene stroške sama (člen 41/5 ZDSS-1), tožena stranka pa tudi glede odločitve sodišča prve stopnje o pravnih stroških, je pritožbeno sodišče odločilo, da vsaka stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Ker glavnična denarna terjatev tožnika iz naslova odškodnine (v višini 1.495,96 EUR) ne presega revizijskega minimuma (drugi odstavek 367. člena ZPP), je bilo potrebno v skladu s 5. točko 31. člena ZDSS-1 in 32. člena ZDSS-1 odločiti tudi o tem, ali se revizija dopusti. Na podlagi prvega odstavka 32. člena ZDSS-1 sodišče dopusti revizijo le v primeru, če je od odločitve vrhovnega sodišča mogoče pričakovati odločitev o pomembnem pravnem vprašanju, ali če odločba sodišča druge stopnje odstopa od sodne prakse vrhovnega sodišča glede pravnega vprašanja, ki je bistveno za odločitev, ali če v sodni praksi sodišč druge stopnje o tem pravnem vprašanju ni enotnosti, vrhovno sodišče pa o tem še ni odločalo. V konkretni zadevi ne gre za nobenega od teh primerov, zaradi česar je pritožbeno sodišče sklenilo, da revizije ne dopusti.

Datum zadnje spremembe: 18.12.2009